

De moord van Woerden

<https://hdl.handle.net/1874/35380>

DE
M O O R D
VAN
W O E R D E N.

gle

D E

M O O R D

V A N

W O E R D E N.

D O O R

VROUWE KATHARINA WILHELMINA BILDERDIJK.

TE AMSTERDAM, BIJ
J A C O B U S R U Y S.

1814.

D E
M O O R D
V A N
W O E R D E N.

Herademend van de angst waarmede 't krijgsgevaar
De boezems had beknelde van Woerdens burgerschaar,
En op het lot gerust dat uitkomst had gegeven,
Nu 't uit hun stille vest den vijand had verdreven,
Lag ieder huisgezin, vermoeid, maar zorgloos neêr,
En niemand dacht aan ramp of oorlogsplagen meer.
Dan, nauwlijks had de slaap den droeven 't oog geloken,
Of plotslings werd hun rust door gillen afgebroken.
De schelle moordkreet rees, en galmde door de lucht;
Men vlood ter woning uit op 't eerste moordgerucht;

Wat schouwspel ! welk een schrik, die 't hair te berg deed rijzen,
 Vervulde eens ieders hart met deernis en afgrijzen !
 Het woedend beulenrot, verhit op buit en roof,
 Dat op één oogenblik voor 't heldenstaal verstoof,
 Was razend weêrgekeerd, thands nieuw versterkte bende;
 En spreidde schrik en dood, en onherstelbre ellende!
 Wat ijslijke uchtendstond van jammer ! 't Was gering,
 Zoo zij haar moedwil boette aan roof en plundering: —
 't Was weinig, voor het loon van weldaân zonder palen,
 Het laatste brokjen broods den armen weg te halen: —
 Het dek, het schamel dek, hun eenigst ovrig goed,
 Te levren aan de vlam in dollen overmoed !
 De woeste fabelhouw spleet vensters op en deuren,
 Om 't siddrend huisgezin zijn schuilhoek uit te scheuren;
 En 't gonzend lood vloog om door 't stille slaapsalet,
 En stortte smart en dood door krank- en kinderbed.
 De snaphaanschoot ontzag geen teedre huwlijksloten:
 Met de oogjens door den slaap nog zorgloos toegesloten
 Verrastte hen de dood. Geen ouderlijke smart,
 Vond deernis of ontzag in 't wreede beulenhart !
 Vergeefs mocht aan hun voet de bange moeder smeeken;
 Ontferming vond zij niet: het wicht van tweepaar weken

Werd

Werd haar met tiggrenwoede ontwongen aan den arm.
 De monsters dreven 't staal, van 's wichtjens bloedstroom warm,
 De zwijmende in de borst, en togen spottend henen.
 Verbleek, Bataaf, en ween! neen, blozend moet gij weenen!
 De vreemdling, dien uw hand met goedheên heeft belaân,
 Toog slechts in gochelschijn den mom der vriendschap aan,
 Om met het zwartst verraad uw hartlijkheid te lonen.
 Ja, wolf en pantherdier zou 't schuldloos wicht verschoonen.
 Zijn muil verscheurt het niet, zoo hem geen honger spoort.
 Alleen des Franschmans hart scheidt lust in dollen moord.
 En met dat gruwelrot zag Holland zich verbonden!
 Verbroederd! — ja verslaafd, — door dit in de eer geschonden,
 En in een poel gestort van gadelooze ellend,
 Waaraan het scheemrend oog geen maatstaf ziet noch end!

Wat gruwlen kunnen ooit die gruwlen evenaren!
 Wat schrik, dien uchtendwaak, bevrucht van doodsgavaren,
 Die Woerdens stillen wal met wanhoop heeft vervuld!
 Lankmoedig God, hoe rekt Gij 't perk van uw geduld!
 Wat wederhield het vuur des bliksems in uw handen?
 Hoe, hoe gebodt Gij niet uw donder, los te branden;

En 't roekloos moordrenrot te plettren in zijn vaart!

Verwoeden! die het bloed deedt stroomen over de aard
 Gelijk een regenvloed, ten hemel afgegoten;
 Die grijsaarts, wit van kruin, den boezem door dorst stoten,
 En lachtet met hun kreet die opsteeg tot Gods thron!
 Die met hun zielloos lijk, de menschlijkheid ten hoon,
 Den dolsten moedwil dreeft! ja, wandaan dorst volvoeren,
 Waar de onbeschaafdsfe wilde in 't hart van zoude ontroeren!
 Wat wreede razernij blaakte in uw boezems op,
 En dreef de onmenschlijkheid tot aan heur hoogsten top?

Hoe wreed bedroog uw list wie op genâ dorst hopen,
 Of voor een schat van goud zijn bloed dacht vrij te koopen!
 Geen smart, geen smeekgebed, geen noodkreet werd geteld:
 't Werd alles weêrloos, en als slachtvee neêrgeveld!
 Wee, die met tranen zocht het woên te doen bedaren,
 (Geen deernis roert het hart van Frankrijks moordenaren.)
 Wee, wee de onzaalge vrouw die voor een Egâ bad,
 Of 't wichtjen dekken wou dat ze aan haar boezem had!

Wel

Wel hem wien 't nog gelukte om aan den nood te ontvluchten!
Wat zou hij voor zijn erf of eigendommen duchten?
Hij redde zijn gezin, wat vraagt hij meer van God!
Maar ach, rampzaligen, wie meldt het vreeslijk lot
Der moeder, in den slaap verrast met twee paar loten,
Wien ze argloos in 't gevaar hunne oogjens ziet gesloten,
Terwijl de wisse dood rondom hun leger waart?
Zij hooren 't noodgegil; maar door den slaap bezwaard,
Ja, door den schrik bedwelmd, vermaant ze om niet tot spoeden,
Terwijl de vlucht-alleen hun 't leven kan behoeden,
Helaas! hoe brandt haar 't hart, hoe wagglen haar de kniën!
Men doet haar van nabij de dood in aantocht zien;
Zij tracht haar kroost op nieuw den sluimer uit te wekken.
Het jongste lacht haar toe; zij ziet zijn leedjens rekken,
Maar 't sluit op nieuw het oog in de onbezorgde rust,
Als had hem 't wieggezing in zoeten slaap gefust!
Intusfchen klimt de nood: die nood geeft moed en krachten:
Ze omvangt het teder kroost eer hen de moord zal slachten;
En snoert de jongste drie om heup en boezem vast,
En vliegt ter woning uit met dees zoo dierbre last,
Terwijl haar, (naauw ontvlucht uit de overheerde wallen,)
Het naadrend barensuur door schrik dreigt te overvallen,

Voor dat ze een schutswijk vindt of gastvrij dak ontmoet,
 Waarin ze veilig zijn voor moordren overmoed.
 Zoo dwaalt zij radeloos met de ongedekte wichtjens,
 Van felle kou beklemd. Hun bleekende aangezichts,
 Hun kermen en geweën doorbooren 't moederhart,
 Terwijl zij zelv bezwijkt in 't krimpen van de smart!
 In 't eind ontwaart haar oog den rook van dorpgehuchten:
 Dan nauwlijks vat zij moed, of reeds berouwt haar 't vluchten.
 Helaas! haar Wederhelst en de oudste huwlijksloot
 Ontvlood niet aan haar zij' bij 't woeden van de dood.
 Wat doet zij in deze angst? Wat waagt een teedre gade,
 Wat waagt een moeder niet! Terwijl ze in tranen baadde
 Van losgeborsten smart, beproeft ze in 't raadloos wee
 Of ze iets ontwaren mocht van die geliefde twee.
 Zij sleept zich pijnlijk voort langs afgelegen wegen,
 En, Hemel! reeds van verr' ijlt haar haar Ega tegen,
 Van zweet en bloed begruisd, van tranen overplascht,
 En houdt aan 't bevend hart een stervend spruitjen vast!
 Helaas, van 't moordend lood door arm en borst getroffen
 Zag hij in d'eigen wenk zijn lievling nederploffen!
 De droeve moeder zag haars Ega's bloedstroom aan,
 Maar bleef versteend in 't hart, en roerloos voor hem staan. —

Zij had geen zuchten meer; geen tranen meer tot weenen.
't Onzachbaar moederwee was in dees schrik verdwenen:
En, nog verbeidt ze in angst die lang geflagen stond
Die 't volgedragen wicht gerijpt voor d'adem vond!
Rampzaalge! ach, vlei u niet dat uur te zien herboren!
U is geen moedervreugde in deze uw vrucht beschoren!
Hoe zou die teedre vrucht, omwikkeld met uw bloed,
En door uw ademtocht gevoedsterd en behoed,
Hoe zou die weêrstand biên aan de ijslijkheid der schrikken
Die, bonzend op uw hart in de aakligste oogenblikken,
U d' omloop van het bloed in de aadren heeft verstoord?
Neen: tel uw wichtjen meê bij de offers van dien moord,
Dien ge u voor hem vergeefs gevleid hadt af te wenden!
Wat zou ook, teder wicht, dit leven vol ellenden
Uw reeds bij de intreê biên, daar zelfs uw welkomgroet
Zich in den kreet verliest van wraak voor schuldloos bloed?
Waar wreedaarts, dol van haat, het wiegjen dat u beidde,
Het deksel dat de zorg eens moeders u bereidde,
Verstrooiden door de lucht? ja waar het voedsel-zelf
U door Natuur bereid in 's voedsters borstgewelf,
Door 't schokken van den schrik, verspreid door die Barbären,
De bron werdt afgeleid, en wegkromp in heur aären?

Neen, sla gij 't oog niet op in dezen jammerdag!
 Spil, in dit oord van wee, den kommerloozen lach,
 Den lach der onschuld, niet, dien moorders onbewogen
 En onvertederd zien: neen, dien zij niet gedogen
 Maar straffen. — Hemelmacht! — Ja, straffen met de dood
 In 't lief, 't aanminnig kind, dat hun dat lachjen bood!

Wee, wee den stervenden op 't krankbed neêrgekluiserd,
 Wien reeds de hand des doods het daglicht had verduisterd!
 Hem gunnen zij de rust des kalmen doodsniks niet.
 De stille stervensbeê, die nog zijn hart ontschiet,
 Ontheiligt hun gedruisch in 't lied der Bachanalen,
 Dat door zijn boezem boort bij 't uiterste ademhalen.
 Hij slaat zijn brekend oog nog eens met schrik in 't rond;
 Een halfverfmoorde gil ontglipt zijn' veegen mond;
 De monsters schieten toe, en (Hemel!) zonder beven,
 Omcinglen zij de koets die de Englen reeds omzweven,
 En stoten wond bij wond den stervenden door 't hart! —
 Mijne oogen, keert u af van dit tooneel van smart! —
 Dan, werwaarts wende ik mij? — Waar zie ik 't bloed niet vlieten?
 Waar niet, der lijken hoop, die zij ter neder stieten?

Waar

Waar de overblijffels niet van 't vreeslijkst moordgeweld?

Wanneer het Nageslacht zijne afkomst eens vermeldt
Wat hier onze oogen zien, hoe zal haar kaak verbleeken!
Hoe zal ze op Frankrijks kroost haar vaadren bloedstroom wreken!
Hoe wreken 't ongehoorde en nooitvergeetbaar feit,
In koelen moed gepleegd tot hoon der menschlijkheid,
Dat, monsters! het ontzag voor haar die u het leven
Ten prijs van bloed en zweet en tranen heeft gegeven,
Indien gij menschlijk waart, gewis betengeld had!
Meld aan den Naneef, gij, gewijd historieblad,
Met letteren van vuur die aller borst ontbranden,
Ontvlammen doen van wraak; meld, hoe dier beulen handen
Den koordsnoer der Natuur die 't ongeboren kind
In 's moeders schoot omvlecht en aan haar wezen bindt,
In bloeddorsts razernij verscheurden en vernielden.
Meld, hoe die moordenaars het tweelingkroost ontzielden,
Eer de Almachtwenk van God het adem had bedeed!

Ontmenschten, die zoo wreed met bloed en tranen speelt,

Wat had die moeder u, en wat haar vrucht misdreven,
 Om ze in dat uur van wee uw moordzucht prijs te geven?
 De menschheid ijsde er van, en weende hartebloed;
 En gij, gij tradt Natuur balddadig met den voet,
 En gaaft de onzaalge vrouw en halfvergruisde telgen
 (ô God!) der vlam ten prooi! Moest de aarde u niet verzwelgen
 In die afgrijsbre daad! — Ja 't woefte roofgebloed
 Is minder wreed dan gij! Hoe 't hongren moog naar bloed,
 't Ontziet, in zulk een nood, zijn roof- en boschgenooten.
 Moest niet het aardrijk-zelf u van zijn grond verftoten?
 Niet fiddren, door haar stof aan u verwant te zijn?
 De stroom des tijds vervliet'; ja, eeuw op eeuw verdwijn',
 't Geheugen van den moord en nooitgelijkbre plagen,
 Die 't heilloos Nederland van Frankrijks juk moest dragen,
 Zal onverdelgbaar zijn. Ja, 't laatst Bataaffche kroost
 Terwijl het, diep ontroerd, om Hollands boeien bloost,
 Zal afkeer voor den naam, den Franschen schriknaam voeden,

De boschleeuw brult door 't woud en waarschuwt van zijn woeden
 Wanneer hem 's hongers drang naar voedsel om doet zien.
 Zijn kreet doet mensch en dier d'ontsperden muil ontvliên;

Maar

Maar Frankrijks moordrenstoet, met vriendschapsmom betogen,
Lokte ons vertrouwen uit met vleitaal, list, en logen,
Verraste 't Hollandsch hart, grootmoedig van gevoel,
En had ons - aller smaad, ons - aller val ten doel.
Moest dit ons loon dan zijn, ô Kanibalenborden,
Na in den slavenboei door u verplet - te worden?
Het loon van weldaân zijn, u mildlijk toegedeeld?
Dat ons uw rooverhand het luttel bloeds ontfteelt,
Dat aan het algeweld der dwinglandij ontsnapte?
Verzaadde 't niet uw hart, dat ons zijn voet vertrapte? —
De grijsaart, wien 't verval van vroeger lichaamskracht
Van 't krijgsroer had bevrijd, werd door uw zwaard geflacht!
Voor eeuwig hebt gij 't staal waar op gij placht te brallen,
Onteed, geweldenaars, door weêrlooze aan te vallen!
Al voerdet ge in uw hand den scepter des heelals,
Al ware uw oorlogsroem de roem eens Hannibals,
Dit feit bezwalkte uw naam in de oogen aller Volken.
U voegt geen krijgswaard meer, maar beul - en moordrendolken.
Volgt uw' Caligula, gewapend met dat staal,
En oogst den vloek der aard, voor roem en zegepraal!

Gij,

Gij, Woerden, zie uw ramp ons aller borst doen bloeden,
 De tranen van ons oog met uwe tranenvloeden
 Zich mengen in één stroom, en, vlieten uit ons hart!
 Ô Burgers van die poel van onherstelbre smart,
 Zoudt gij uw' landgenoot, zoudt ge andrer lot benijden,
 Als ware uw onheil niet elk' Nederlanders lijden?
 Als deelden wij niet ook in 't plettrend ongeluk,
 Dat hals en schouders kromde in Frankrijks slavenjuk? —
 Bedroefden, die uw kroost geslacht zaagt in uwe armen,
 Toonde ons de dwinglandij meer deernis, meer erbarmen?
 Werd niet ons aller bloed, heel Hollands jonglingschaar,
 Ter slachting heengevoerd door d' Aartsgeweldenaar?
 Wie onzer zag zich niet verarmd en uitgeplonderd? —
 't Lot heeft geen enklen brave aan 't jammer uitgezonderd! —
 Dan, wat ons treffen mocht, het leed verstaalde ons niet;
 Het Neêrlands oog schreit meê, wanneer het weenen ziet.
 Uw hoop is niet vergeefs, beklaagbre Landgenooten!
 Heel Holland is weldra ten bijstand toegeschoten.
 Des Dwinglands ruim gebied zij met ons goud gemest;
 Wij deelen hartlijk meê van 't weinig dat ons rest,
 Gods Almacht moge 't u ten zegen doen gedijen,
 En trooste u, boven al, van 't onherstelbaar lijn!

Ja, lijden, dat geen goud, geen wereldschat vergoedt!
 En tranen, uitgestort op eigen dierbaar bloed,
 Op oudren graf, op gade, en lieve huwlijkspannen!
 Van u troost God-alleen.—Vergeefs mag vriendschap branden
 Van deernis, liefde, en trouw; zij droogt dien traan niet af,
 Die rustloos vlieten zal tot in den schoot van 't graf!
 Niet slechts van tooi beroofd en rijke kostbaarheden,
 Dekt thans het somber zwart uw sidderende leden,
 En spreidt zich de aakligheid der doodbaar om u heen:
 De muren, leêg geroofd, weërkaatsen van 't geweën;
 En 't wreedgeplengde bloed, dat kleeft op wand en deuren,
 Moet, elken ademtucht, u 't hart op nieuw verscheuren.
 Ja, 't laatste doodsgegil van die gij zaagt vermoord,
 Wordt wakende, in den slaap, en steeds op nieuw gehoord!

ô, Gij vereeuwigers van 's Warelds volktooneelen,
 Gij, die het leven scheidt op doode kunstpaneelen;
 Der Vaadren lotgeval voor 't Nagelacht bewaart;
 En, Waarheid spreken doet tot aan het eind der aard!
 Gij, die ons Helden maakt; de deugd der VAN DER WERVEN;
 Der BIJLAERTS, der DE RIJKS, beveiligt tegen 't sterven,
 En

En elken Batavier die op hun beeldnis ziet,
Bewondring, liefde, en dank op nieuw in 't harte giet;
Maar de ALVAAS en hun stoet, van 't bloed der onschuld lekend,
Met onafwischbren smaad voor 't oog des Naneefs teekent!
En, Dichters, in wier zang, met wier bespraakten mond,
De Waarheid over de aard haar hemeltaal verkondt!
Gij, wrekers van de deugd, en schrik der deugdverlaaten,
Die fiddrend, in uw stem den donder hooren klaatren!
Gij, die met schittrend licht de heldenschedels fiert;
Met licht, dat op het graf en de eeuwen zegeviert!
Gij, die der braven hart doet van ontroering schokken,
En tranen van 't gevoel uit de oogen weet te lokken,
Wanneer ge ons henenvoert naar 't schriktooneel van wee,
Waar honger, pest, en moord, de menschheid ijzen deê,
Maar dappre braven vond, die d'adem van hun leven
Voor Leydens burgerschaar ten offer durfden geven! —
Vereeuwige uw paneel —, vereeuwigt door uw' zang
Wat Neêrland eenmaal was tot aan zijn ondergang! —
Hoe zwart zijn Hemel werd door barstende onweêrwolken;
En, hoe de Dwang 't versliet van uit den rang der volken! —
Wat Frankrijks hoogmoed, haat, en moordlust dorst bestaan;
En, hoe de bloedstroom vloot voor opgezwollen waan!

Hoe

Hoe alles bukte en boog voor plonderzieke benden;
De Welvaart vlieden moest met ingetrapte lenden;
De bleeke honger spookte op 't eertijds bloeiendst veld;
En tong en vrije pen in banden lag gekneld!
Hoe de ouders't dierbaarkroost voor vreemden moedwil teelden;
Hoe beulen met ons hoofd, als onze schatten, speelden;
Geen recht, geen eigendom, geen ademtocht meêr vrij,
Den burger overbleef in helsche slavernij! —
Wat zegge ik? — Ach, te min, voor 't geen ons hart verkropte;
Dat, dag en nacht, beangst voor nieuwe plagen klopte.
Doch, maalt het, gij die 't kunt! En, hebt gij 't uitgedrukt
Met dichtverf, die de ziel van uit het lichaam rukt,
Voleindigt dan 't tafereel met de onuitwischbre vlekken
Van 't bloed, dat Woerdens grond bij stroomen moest bedekken,
Versmoort uw tonen in den moordkreet die daar klom;
En zing' uw harpsnaar zich aan Frankrijks gruwlen stom!

A A N D E

N E D E R L A N D E R S .

Spilt ge uw schatten ruim, Bataven! nimmer kost gij 't eedler doen;
Nimmer in gewenschter tijdstip menschenliefde en deernis voên.
Werd ons Holland uitgeplunderd van zijn welvaart, van zijn goud,
Niemand, die zijn laatsten penning aan den Woerdenaar onthoudt!
Niemand, die zijn laatste siersel niet van hals en handen rijt,
En het niet met zoet genoeg in de kist des offers smijt!
't Wichtjen, door het bloed zijns Vaders reeds voor menschenmin ontgloeid,
't Geen de traan om Woerdens lijden langs de bolle koontjens vloeit,
Strekt het gulle kinderhandtjen vrij en ongedwongen uit,
En vermeert de liefdegaven met zijn lang gespaarde duit. —
Wel u, wel u, Batavieren, dat uw deugd niet ging te loor!
Dat het hartverdervend voorbeeld u niet meesleepte in zijn spoor!
Neen,

Neen; gij zijt het bloed nog waardig, dat met d'eersten Willem streeft;
 Dat, waar plicht en deugd bevelen, van geen zelfbelangen weet.
 Wie dit immer logenstraffe, niet met ijdlen woordenpronk
 Toondet ge in dees bange dagen, eer ons God verlossing schonk,
 Wat bedaardheid, moed, en krachten in 't volvoeren van den plicht,
 Wat vereening kan bewerken, met godsdienstig toeverzicht!
 Mocht een dwingland ons verpletten met zijn ijzren gruwelstaf,
 Wij verwonnen door de geestdrift, die het zelfgevoel ons gaf.
 Wij verwonnen door 't vertrouwen, (niet door eigen kracht alleen)
 Wij verwonnen door 't erbarmen van den Hoorder der gebeên!

Lang, lang dobberde onze Staatskiel op den ongestuimen vloed;
 Vreeslijk werd het roer gesslingerd dat het vaartuig mensen moet.
 Ach, uit de eene hand in de andre, werd dat splintrend roer gevat.
 Maar, helaas! waar was een Stuurman die vereischte kracht bezat?
 Telkens werd het losgereten door het algeweld der zee,
 En het sleepte in 't hevigst slingren d'uitgeputten Scheepsvoogd mee.
 Ach de braafgezinde jongling, niet bestemd aan 't roer te staan,
 Zag het Hoofd van vuige roovren, handen aan ons vaartuig slaan.
 Wat, wat baat hier weêrstand bieden! Overrompeld, overmand,
 Geeft hij 't op aan 't grimmig noodlot dat met d'afgrond samenpant.
 De Onmensch rijt de zeilen neder, scheept en volk en lading uit,
 En verklaart het rijke vaartuig voor zijn vrijgewonnen buit.

Nu, nu greep de woefte roover in zijn dollen overmoed
 Heel de manschap die 't bevatte, heel ons zuurgewonnen goed:
 Nu, nu, voert hij (die vermeete!) Neêrlands jonglingſchap ter dood
 Om zijn wankle macht te ſtaven met den valſchen naam van *groot!*
 Maar wij zonden tranen opwaarts, en die tranen zijn geteld;
 De Almacht floeg den roover neder, en zijn grootheid werd geveld:
 'tStormgedruisch lei, op Haar wenken, 't moégefchokte hoofd ter rust;
 En, het vuur der blikſemſlingring heeft Haar adem uitgebluſcht:
 Wien de zorg der kiel behoorde, is herſteld in 't wettig recht;
 En de losgeborſten afgrond heeft zijn wrevel neêrgelegd:
 De opgeheven vlag en wimpel wappren vrij en ongeſtoord,
 En het ſcheepsvolk viert zijn redding, met een blijd *Hoezee*, aan boord.

't Viert zijn redding, Nederlanders! ja, met tranen van gevoel!
 Wie, wie blijft bij zulk een redding, bij Gods zichtbren bijſtand, koel?
 Toonenwe ons dien bijſtandwaardig door die eendracht, door die trouw,
 Die, indien ze op nieuw mocht wanklen, ons op nieuw verpletten zou!
 Zij der Vaadren deugd en Godsvrucht aller roem en aller lust!
 Deze ſchonken ons, bij voorſpoed, onverſtoorbre vrede en rust.

Dan, waartoe u op te wekken door 't aanlokkelijkſt verſchiet?
 Gij betoondet u Bataven; gij vergat uw afkomst niet!

Welk

Welk een keten u mocht drukken, hoe uw bloei en welvaart kwijp,
 't Strekt u tot geen ijde glorie, op uw' eernaam trotsch te zijn.
 Wie op schat en weelde roeme, wie u overtreffe in macht,
 Gij behieldt de grootfche deugden van het achtbaar Voorgeflacht.
 Nimmer hebt ge een troost onthouden, waar de droeve recht op had;
 Nooit de liefdegift geweigerd, waar de nooddruft u om bad.
 Thands, thandsftaaf geop nieuw uw glorie door de fchatten die gij ftort,
 En het weldoen fiert uw' fchedel met een kroon die nooit verdort!

Wintermaand 1843.

